

Arrest

nr. 215 775 van 25 januari 2019
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 14 januari 2019 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 januari 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen in 2013.

Hij dient op 7 augustus 2014, 27 november 2015, 11 juni 2016, 24 mei 2017, 28 december 2017 en 30 mei 2018 een aanvraag gezinshereniging in als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische vader of moeder.

Deze zes aanvragen worden geweigerd op respectievelijk 8 september 2015, 8 april 2016, 22 september 2016, 15 november 2017, 3 mei 2018 en 20 december 2018.

Op 14 januari 2019 wordt verzoeker aangetroffen en wordt hij gehoord door de politie.

Op 14 januari 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: M.

voornaam: K.

geboortedatum: (...)1980

geboorteplaats: Y.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 14.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene's ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene opnieuw niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 14.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene's ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat hij in België is om te werken en bij zijn ouders te verblijven. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van

betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene werd gehoord op 14.01.2019 door de politiezone van Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Door de politiezone MINOS op 29.07.2018 werd ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens bezit van verdovende middelen en op 08.02.2018 werd door de politie van Antwerpen ten laste van betrokkene pv opgesteld wegens opzettelijke vernielingen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkene's ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem/haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Armenië.

(...)"

Op 15 januari 2019 wordt verzoeker in het gesloten centrum gehoord.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

De toepassing van de wettelijke bepaling

De eerste bestreden beslissing maakt een verwijderingsmaatregel uit zoals bedoeld in de hiervoor geciteerde bepaling. *In casu* bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij voor betreft de eerste bestreden beslissing.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoeker voert volgend middel aan:

“1. Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een familieband onderhoudt met zijn ouders.

Hierover wordt gemotiveerd dat: “Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan

mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders.”

Zijn ouders behoren wel degelijk tot het kerngezin van verzoeker.

Hij heeft reeds verscheidene aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Zijn vader was steeds de referentiepersoon. Één van de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen is het wonen op hetzelfde adres.

Om nu te stellen dat zijn ouders niet tot zijn kerngezin horen of vice versa is dan ook absoluut fout, zeker gezien hij reeds sinds zijn aankomst in België bij hen verblijft.

Gezien de leeftijd van zijn ouders, is er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie. Zijn ouders, die beiden reeds een zekere leeftijd hebben bereikt, steunen voor de zorg en onderhoud op hun zoon, m.n. verzoeker.

Beide ouders zijn ook ziek en verkregen zelfs een attest van erkenning van handicap, waaruit de vermindering van de zelfredzaamheid blijkt. Deze attesten worden bij huidig beroep gevoegd.

Dat zij wel degelijk afhankelijk zijn van hun zoon, verzoeker, die hen bijstaat.

Dit werd geenszins onderzocht door verwerende partij, die hier nochtans weet van heeft.

Er wordt hier echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verzoeker woont samen met zijn ouders op hetzelfde adres. Ook hiervan wordt niet de minste melding gemaakt. De samenwoonst, wat één van de voorwaarden is voor een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging, wordt niet ontkend, doch stelt men dat de ouders niet tot zijn kerngezin behoren.

Dat op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Armenië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er dient dan ook een belangenafweging gemaakt te worden zeker in het licht van de behoeftige ouders van verzoeker indien hij dient terug te keren naar Armenië.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van zijn gezinsleven met zijn ouders en voor de zorgen van de ouders, die nu op zich worden genomen door verzoeker.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn ouders gerespecteerd te worden!

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dienen te verlaten en zijn ouders dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Welke persoonlijk gedrag stoort hier de openbare orde om tot een dergelijke beslissing over te gaan en het bevel met opsluiting te verantwoorden.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijz hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn ouders die beiden zijn hulp nodig hebben.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing.

- 2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur*

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verzoeker diende een nieuwe aanvraag in op 20.12.2018. Hierover wordt niets gemeld in zijn beslissing. Nochtans heeft hij op 11.01.2019 een uitnodiging gekregen om zich op 05.02.2019 aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen.

Men had het resultaat van deze afspraak en procedure op zijn minst moeten afwachten.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder de nodige zorgvuldigheid werd behandeld.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel:

“wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Op 11.01.2019 ontvangt verzoeker een uitnodiging om zich aan te melden op 05.02.2019 bij Dienst vreemdelingenzaken Antwerpen.

Op 14.01.2019 wordt hij opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas.

Dat dit zeer onredelijk is gezien men verzoeker eerst de kans had moeten geven om zich op 05.02.2019 te melden op Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn nieuwe aanvraag loopt nog. Men had verzoeker de kans moeten geven deze af te ronden.

Met verzoeker op te pakken en over te brengen naar het gesloten centrum, brengt men zijn nieuwe aanvraag in het gedrang.

Verweerder had weet van de nieuwe aanvraag waardoor de vraag dient gesteld te worden of het arresteren en overbrengen van verzoeker, 3 dagen na het krijgen van zijn datum, niet de intentie had om de procedure van verzoeker automatisch negatief te kunnen afsluiten.

De wijkagent belde verzoeker reeds op om te vragen wanneer hij thuis was om de woonstcontrole te laten plaatsvinden. Ook dient hij zich persoonlijk aan te melden op 05.02.2019 met de nodige documenten.

Indien verzoeker zich op dat moment nog bevindt in het gesloten centrum zal zijn procedure stopgezet worden met een negatief gevolg.

Deze praktijk is dan ook zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Men houdt geen rekening met de attesten tot erkenning van een handicap die beide ouders hebben, de steun – zorg en onderhoud dat verzoeker biedt aan beide ouders en het feit dat verweerder verzoeker overbracht naar een gesloten centrum alvorens het resultaat van de uitnodiging/procedure af te wachten.

Hieruit volgt dus dat deze beslissing niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot zijn besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Over de relatie tussen verzoeker en zijn ouders wordt als volgt gemotiveerd:

“Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders.”

Zijn ouders behoren wel degelijk tot het kerngezin van verzoeker.

Hij heeft reeds verscheidene aanvragen tot gezinshereniging ingediend. Zijn vader was steeds de referentiepersoon. Één van de voorwaarden om een aanvraag gezinshereniging te kunnen indienen is het wonen op hetzelfde adres.

Om nu te stellen dat zijn ouders niet tot zijn kerngezin horen of vice versa is dan ook absoluut fout, zeker gezien hij reeds sinds zijn aankomst in België bij hen verblijft.

Gezien de leeftijd van zijn ouders, is er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn ouders. Zijn ouders, die beiden reeds een zekere leeftijd hebben bereikt, steunen voor de zorg en onderhoud op hun zoon, m.n. verzoeker.

Beide ouders zijn ook ziek en verkregen zelfs een attest van erkenning van handicap, waaruit de vermindering van de zelfredzaamheid blijkt. Deze attesten worden bij huidig beroep gevoegd.

Dat zij wel degelijk afhankelijk zijn van hun zoon, verzoeker, die hen bijstaat.

Dit werd geenszins onderzocht door verwerende partij, die hier nochtans weet van hebben.

Verzoeker woont samen met zijn ouders op hetzelfde adres. Ook hiervan wordt niet de minste melding gemaakt. De samenwoning, wat één van de voorwaarden is voor een ontvankelijke aanvraag tot gezinshereniging, wordt niet ontkend, doch stelt men dat de ouders niet tot zijn kerngezin behoren.

Er wordt hier echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Vervolgens wordt er niets gemotiveerd, noch onderzocht i.v.m. de nieuwe aanvraag die verzoeker indiende.

Verweerder diende deze procedure af te wachten of minstens te motiveren waarom men dit niet kon.

Er wordt enkel gemotiveerd dat de vorige aanvragen werden afgesloten wegens het gebrek aan de nodige documenten i.v.m. het inkomen van de ouders of dat het inkomen ontoereikend was.

Nochtans hebben de ouders van verzoeker een inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten.

In art. 40ter van de wet van 15.12.1980 worden de inkomsten opgesomd die niet in aanmerking genomen worden:

“...Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt....”

Hier worden de inkomsten van de ouders niet opgesomd waardoor er geen wetsgrond meer bestaat om deze te weigeren.

De inkomensvervangende tegemoetkoming kan immers niet beschouwd worden als een maatschappelijke dienstverlening.

Hierdoor dienen deze inkomsten wel in aanmerking genomen te worden door verwerende partij. Verzoeker dient met zijn nieuwe aanvraag dan ook de mogelijkheid te krijgen om deze documenten te voegen zodat deze in aanmerking genomen kunnen worden. Tevens hebben beide ouders recht op pensioen, hetgeen hen maandelijks wordt uitgekeerd.

Ook de RvV heeft reeds meermaals geoordeeld dat deze in aanmerking dienen genomen te worden gezien het weigeren hiervan geen wettelijke basis meer heeft. Dit werd reeds bevestigd door de RvS (zie RvV 13.11.2017, nr. 194.891 en RvV 05.07.2017, nr. 189.400).

Het is dan ook onredelijk van verwerende partij om het resultaat van de lopende aanvraag niet af te wachten.

3. Schending van artikel 6 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden – 4 november 1950 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).

Verzoeker diende een aanvraag tot gezinshereniging in. Hij heeft op 11.01.2019, per e-mail, een uitnodiging ontvangen voor het verderzetten van zijn procedure. Hij dient zich op 05.02.2019 aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen.

Zijn nieuwe aanvraag loopt nog. Men moet verzoeker de kans geven deze af te ronden.

Het overbrengen van verzoeker naar het gesloten centrum te Merksplas, brengt zijn nieuwe aanvraag/procedure in gedrang.

Verweerder had weet van de nieuwe aanvraag waardoor de vraag dient gesteld te worden of het arresteren en overbrengen van verzoeker, 3 dagen na het krijgen van zijn datum, niet de intentie was om de procedure van verzoeker, automatisch negatief te kunnen afsluiten.

De wijkagent belde verzoeker reeds op om te vragen wanneer hij thuis was om de woonstcontrole te laten plaatsvinden. Ook dient hij zich persoonlijk aan te melden op 05.02.2019 met de nodige documenten.

Indien verzoeker zich op dat moment nog bevindt in het gesloten centrum zal zijn procedure stopgezet worden met een negatief gevolg.

Dit is dan ook een absolute schending art. 6 van het EVRM en de rechten van verdediging.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Gelet op art. 6 van het EVRM en om de rechten van verdediging ten volle te benutten, had verwerende partij verzoeker de mogelijkheid moeten laten zich aan te melden bij Dienst Vreemdelingenzaken en zijn aanvraag verder te zetten.

Door hem voorbarig op te sluiten, ontnemt men hem die kans!

Art 6 EVRM stelt:

‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dit is in casu niet gebeurd.”

2.3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 6 en 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er onvoldoende rekening gehouden werd met de familieband met zijn ouders, die wel tot zijn kerngezin behoren. Sinds zijn aankomst in België zou hij bij hen verblijven. Zijn ouders zouden afhankelijk zijn van hem nu zij erkend werden voor hun handicap. Er werd geen belangenafweging gemaakt. Het niet horen heeft een bepalende invloed gehad op de beslissing; er werd geen rekening gehouden met het geheel van elementen in het dossier. Hij zou een nieuwe aanvraag hebben ingediend op 20 december 2018 en een uitnodiging hebben gekregen op 11 januari 2019 om zich op 5 februari 2019 aan te bieden. Dergelijke procedure zou moeten worden afgewacht. Artikel 6 EVRM zou zijn geschonden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Er werd geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan op grond van artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet wegens risico op onderduiken omdat hij onmiddellijk na de beslissing tot weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe aanvraag had ingediend. De determinerende motieven op grond waarvan de beslissing genomen werd, vinden steun in het administratief dossier en worden niet weerlegd door verzoeker. Die vaststelling volstaat om de beslissing te schragen naar recht.

Verzoeker heeft maar liefst 6 aanvragen ingediend in functie van zijn vader, die allen negatief werden afgesloten en dit telkens omdat verzoeker naliet de nodige documenten bij te voegen die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van zijn vader.

Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden).

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. (zie onder meer in die zin RVV, arrest nr. 71.086 d.d. 30 november 2011)

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat hij steeds bij zijn ouders heeft ingewoond en dat die, gelet op hun erkende handicap van hem afhankelijk zouden zijn. Het is echter opmerkelijk dat hij stelt dat zijn ouders van hem afhankelijk zijn, terwijl hij reeds 6 maal getracht heeft een verblijfsrecht te bekomen in functie van zijn vader en aldus op grond van diens bestaansmiddelen.

Bovendien brengt hij geen enkele toelichting bij aangaande de wijze waarop die afhankelijkheid zou bestaan.

Het louter bijvoegen van een attest van handicap is niet voldoende om te spreken van een dermate band van afhankelijkheid tussen hem en zijn ouders op grond waarvan hij zou beroep kunnen doen op de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Onder meer in *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden (*Samsonnikov v. Estonia*, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81).

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd rekening gehouden met alle negatieve afgesloten aanvragen tot vestiging ingediend in functie van zijn vader.

Waar verzoeker wijst op een nieuwe afspraak die hij heeft teneinde een zevende aanvraag in te dienen, dient opgemerkt dat hieruit geen enkel verblijfsrecht kan worden afgeleid. Verzoeker werd niet in bezit gesteld van een bijlage 19ter.

Verzoeker kan zich niet beroepen op de wens om een zevende aanvraag in te dienen teneinde geen gevolg te moeten geven aan een terugkeerbesluit. Dergelijke handelwijze zou het nemen van ieder terugkeerbesluit lam leggen, wat zou indruisen tegen de terugkeerrichtlijn.

Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat de beslissing genomen werd met schending van het hoorrecht, nu hij zowel voorafgaandelijk aan het nemen van de beslissing als nadien gehoord werd.

Er werd d.d. 14 januari 2019 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal en een woonstcontrole waarbij de toegang tot de woonst werd verleend door verzoekers ouders. Hij werd een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde dat zijn vader de Belgische nationaliteit heeft en hij hier in België woont. Hij verklaarde een aanvraag te hebben ingediend in België en ondertussen de beslissing af te wachten. Hij verklaarde geen medische problemen of een relatie te hebben. Waar hij melding maakte van een ingediende

aanvraag, dient opgemerkt dat supra reeds uiteengezet werd dat er in de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd werd omtrent de zes ingediende aanvragen die allen negatief werden afgesloten. Verzoeker toont niet aan met welke elementen, die kenbaar werden gemaakt aan het bestuur, geen rekening zou zijn gehouden.

Op 15 januari 2019 werd opnieuw een vragenlijst opgesteld in het kader van het hoorrecht. Hij verklaarde sedert 2013 in België te zijn. Hij verklaarde dat zijn leven hier in België is, hij hier les volgt, zijn familie hier is en dat hij het nieuws zelfs niet volgt uit Armenië. Op de vraag of hij een partner heeft, antwoordde hij dat het ingewikkeld is en dat hij iemand heeft om hier te blijven. Hij verklaarde samen te wonen met zijn ouders. Zijn broer en diens familie en zijn oom zouden ook in België wonen. Verzoeker maakte weliswaar melding van de samenwoning met zijn ouders, doch meldde op geen enkele wijze dat hij in België wil blijven OMDAT zijn ouders van hem afhankelijk zouden zijn. Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat zijn ouders wel degelijk tot zijn kerngezin behoren. Hij heeft aanvragen gezinshereniging ingediend waarbij zijn vader steeds de referentiepersoon was, hij woont op hetzelfde adres als zijn ouders. Zijn ouders zijn, gezien hun leeftijd, afhankelijk van verzoeker. Voor zorg en onderhoud steunen ze op hem. Beide ouders kregen een attest van erkenning van handicap, waaruit de vermindering van hun zelfredzaamheid blijkt. Deze attesten worden bijgevoegd. Verzoeker staat zijn ouders bij. Deze afhankelijkheidsrelatie werd niet onderzocht door de verwerende partij, er werd niet de minste belangenafweging gemaakt. Er wordt ook niet vermeld dat verzoeker en zijn ouders op hetzelfde adres wonen. Het dossier werd niet grondig onderzocht.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd over verzoekers gezinsleven:

“Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde geen in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben. Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

De reeds behandelde aanvragen gezinshereniging worden vermeld:

“Betrokkene diende op 07.08.2014 een eerste keer in Antwerpen een aanvraag tot vestiging in op basis van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 als ascendant ten laste van zijn ouders, die Belgische nationaliteit hebben. Op 08.09.2015 werd deze aanvraag geweigerd, omdat betrokkenes ouders niet over voldoende eigen bestaansmiddelen beschikken. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.10.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 27.11.2015 diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 08.04.2016 geweigerd omdat betrokkene deze keer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd op 27.04.2016 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 11.05.2016 diende betrokkene een derde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 22.09.2016 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 24.05.2017 diende betrokkene een vierde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 15.11.2017 geweigerd omdat betrokkene opnieuw niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) op 24.11.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Op 28.12.2017 diende betrokkene een vijfde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 03.05.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend. Op 30.05.2018 diende betrokkene een zesde aanvraag tot vestiging in als ascendant ten laste van zijn ouders. Deze aanvraag werd op 20.12.2018 geweigerd omdat betrokkene alweer niet de nodige stukken voorlegde met betrekking de inkomsten van zijn ouders. Deze weigering (bijlage 20) werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat verzoeker geen eigen gezin met partner of kinderen heeft. Verzoeker betwist dit niet. De verwerende partij oordeelt dat verzoeker met zijn ouders geen gezin vormt: zijn ouders behoren niet tot het originele kerngezin van verzoeker en hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van deze ouders. De verwerende partij vervolgt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn ouders en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch

noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat zijn ouders afhankelijk zijn van hem voor zorg en hij voegt attesten bij van hun handicap.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker en zijn ouders op hetzelfde adres wonen en dat verzoeker bij zijn ouders werd aangetroffen. De loutere omstandigheid van op hetzelfde adres te wonen, volstaat niet om aan te tonen dat er een afhankelijkheidsrelatie is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond financieel ten laste te zijn van zijn ouders, dit werd immers bij verschillende aanvragen gezinshereniging onderzocht.

Verzoeker stelt dat zijn ouders beschikken over een attest van erkenning van handicap. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt hij een attest van 9 november 2015 dat zijn vader vanaf 1 augustus 2015 en dit voor onbepaalde duur een vermindering van de zelfredzaamheid heeft met 11 punten. Verzoeker heeft dit attest in het verleden niet gevoegd bij zijn aanvragen. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook een attest van 13 december 2018 dat zijn moeder vanaf 1 augustus 2018 en dit voor onbepaalde duur een vermindering heeft van de zelfredzaamheid met 9 punten. De laatste aanvraag gezinshereniging van verzoeker dateert van 30 mei 2018 zodat hij dit attest inzake zijn moeder nog niet kon hebben voorgelegd aan het bestuur. Hieruit kan inderdaad worden afgeleid dat zijn Belgische ouders afhankelijk zijn van anderen voor hun zorg (de vermindering van de zelfredzaamheid betreft o.a zich verplaatsen, zijn voedsel nuttigen of bereiden, persoonlijke hygiëne en zich kleden, onderhoud woning en huishoudelijk werk verrichten). In het gehoor door de politie van 14 januari 2019 gaf verzoeker het volgende antwoord op de vraag waarom hij in België is: *"Mijn vader is Belg en ik heb hier familie. Ik studeer en werk in België"*. In het gehoor in het gesloten centrum op 15 januari 2019, daags na de bestreden beslissing, gaf verzoeker als antwoord op de vraag waarom hij in België is: *"Mijn ouders wonen hier. Ik ben hier ook naartoe gekomen voor zaken. Ik vervoerde fruit en groenten naar Rusland, tot dit niet meer mocht. Daarna hebben wij familiehereniging geprobeerd"*. Op de vraag of hij redenen heeft waarom hij niet naar zijn eigen land kan terugkeren, antwoordt verzoeker: *"Ik heb veel redenen, maar geen doorslaggevende. Mijn leven is in België. Ik volg hier les. Mijn familie is hier. (...) "*. Op de vraag of hij in België of in Europa familie heeft, antwoordt verzoeker *"Ik heb geen kinderen. Mijn ouders wonen hier in België. Mijn broer en zijn familie wonen in België. Mijn oom en zijn familie wonen ook in België. Ik woon samen met mijn ouders in Antwerpen (...) "*. Hieruit blijkt dat verzoeker zowel voor het nemen van de bestreden beslissing als na het nemen van de bestreden beslissing vermeld heeft dat hij, naast zijn Belgische vader, nog familie heeft in België. Verzoeker heeft niet vermeld dat hij de enige of voornaamste zorgdrager is voor zijn ouders die een verminderde zelfredzaamheid hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat niet werd onderzocht of verzoekers Belgische ouders afhankelijk zijn van hem en dat hierover geen belangenafweging werd gemaakt, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de verminderde zelfredzaamheid van zijn vader, die werd vastgesteld op 9 november 2015, nooit heeft meegedeeld aan het bestuur hoewel hij daartoe de kans had, gelet op zijn aanvragen gezinshereniging. De verminderde zelfredzaamheid van zijn moeder werd vastgesteld op 13 december 2018 en dit werd nog niet meegedeeld aan het bestuur. Bijgevolg was de verwerende partij van deze zaken niet op de hoogte en kon zij hierover niet motiveren of een belangenafweging doen. Gelet op de verklaringen van verzoeker dat hij, naast zijn vader, nog familie heeft in België, kan *prima facie* worden aangenomen dat niets uitsluit dat de Belgische ouders van verzoeker door deze andere familieleden kunnen worden bijgestaan en dat het verblijf in België van verzoeker niet onontbeerlijk is voor hun menswaardig bestaan in België. Bijgevolg zijn er geen elementen die een zodanige afhankelijkheidsrelatie van zijn ouders tegenover verzoeker aantonen en die het motief *"Het gegeven dat de ouders van betrokkene zich in België hebben gevestigd kan een*

terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene." kunnen ontkrachten.

Bijgevolg is er *prima facie* geen beschermenswaardig gezinsleven aangetoond van verzoeker in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.3.2. Verzoeker voert tevens de schending aan van het hoorrecht. Er wordt niet betwist dat dit van toepassing is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit wel het geval was ("Betrokkene werd op 14.01.2019 gehoord door de politie van Antwerpen") en als bijlage bij de nota wordt dit gehoor door de politie van 14 januari 2019 gevoegd. Uit dit gehoor blijkt dat verzoeker werd gevraagd sinds wanneer hij in België is, waarom hij in België is, om welke redenen hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland of niet zou kunnen terugkeren, of hij in België of in een ander Europees land al een asielaanvraag heeft ingediend, of hij lijdt aan een ziekte, of hij in België een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft of kinderen. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd waarom hij in België was. Hij had op dat moment melding kunnen maken van de zorg voor zijn ouders maar heeft dit niet gedaan, hij heeft wel de aanvragen gezinshereniging vermeld. Deze worden ook opgesomd in de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve wordt toegevoegd dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook na het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en daar nergens melding heeft gemaakt van de nood aan zorgen die hij aan zijn ouders zou verstrekken, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat "*het niet horen van verzoeker (...) dan ook een bepalende invloed gehad (heeft) op de strekking van de bestreden beslissing*".

Een schending van de hoorplicht wordt *prima facie* niet aangetoond.

2.3.2.3.3. Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; R.v.St., nr. 92.285, 16 januari 2001; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat verzoeker nog geen zevende aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, maar enkel een bewijs voorlegt dat hij een afspraak heeft met de diensten van de stad Antwerpen op 5 februari 2019.

2.3.2.3.4. Verzoeker heeft geen ernstige grief aangetoond.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2°, van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is tenslotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd, gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker verweeft de uiteenzetting inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel doorheen zijn middel. Alleszins blijkt dat hij dit nadeel put uit zijn verwijdering van het grondgebied en de terugkeer naar zijn land van herkomst die voor hem zware gevolgen zou meebrengen op basis van zijn gezinsleven met zijn ouders en de zorgen voor zijn ouders die hij op zich neemt.

Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, wordt *in casu* geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. Ook wordt benadrukt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel persoonlijk moet zijn. Voor het overige concretiseert verzoeker niet waaruit het nadeel voor hem zou bestaan, buiten de schending van artikel 8 van het EVRM die hij heeft uiteengezet en die niet werd aangenomen, zoals hierboven weergegeven.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg niet voldaan.

Er is niet voldaan aan minstens één van de cumulatieve voorwaarden voor de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, dit volstaat om deze vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. DE SMET